

Kakor pri drugih Cankarjevih spisih, se opazi tudi pri tej drami precejšnja razlika v slogu in izpeljavi med začetkom in koncem. Začne se z lepimi stavki, dejanje se pričinja razumljivo, osebe stopajo pred nas jasno; kolikor dalje pa čitamo, toliko bolj meglene postajajo osebe, njihovi govori dolgi in nezmiselni, dejanje se izgublja in izgubi slednjic, nihče ne ve, kam. Tudi jezik in slog pešata; ni več onih plastičnih stavkov in izbranih primer. Očividno se pisatelju mudi za honorar ali za kaj drugega. Pozna se, da se steguje po odeji.

0960

Češka.

Dr. Ant. Frinta: **Novočeská Výslovnost.** Pokus o soustavnou fonetiku jazyka českého. V Praze 1990. Nákladem české akad. cis. Fr. Jos. pro vědy slovesnost a umění, 175 str. V 29. štev. III. oddelka svojih „Rozprav“ je izdala Češka akademija zopet prav hvaležno in za slovansko jezikoslovje dosti pomembno delo. O slovanski fonetiki se je doslej še zelo, zelo malo pisalo. Prvi, ki se je med Slovani intenzivneje bavil s to vedo, je bil Čeh J. Purkyně, dalje treba imenovati tukaj študije J. Baudouina de Courtenay, Bogorodickega, Kruševskega in Rozwadowskega. Pri Jugoslovanih pa doslej še nikjer ne nahajamo sličnega spisa, dasi je svojčas že V. Oblák opazarjal na preveliko važnost fonetike za razvijajoče se slovansko jezikoslovje in za študij modernih jezikov sploh. Zato pa nam je dr. Frintova knjiga tembolj dobrodošla, zlasti ker je osnovana na popolnoma modernem temelju tudi drugod še mlade fonetične vede. Pisatelju se vidi, da se je dodobra seznanil z vsemi, v to stroko spadajočimi deli, zlasti pa, da natančno pozna dotične spise slavnega francoskega fonetika P. Passyja, kojega učenec je sam bil svoje dni. Hvale vredno je zlasti tudi to, da si dr. Frinta za to delo ni ustvaril svojega lastnega fonetičnega alfabeta, kakor so to dolgo časa prakticirali vsi večji fonetiki, temveč je porabil v to svrho mednarodne znake, za katere se je odločila l. 1888. „Association phonétique internationale“ v Parizu. Ker smo se doslej Slovani morali učiti fonetike le iz tujih del francoskih, nemških ali angleških pisateljev, ki se seveda bore malo ozirajo na slovanske jezike, kar je povsem umevno, ker jih iz žive govornice ne poznajo, je to knjigo slovenskim filologom toplo priporočati, zlasti onim, ki se bavijo z zapisovanjem slovenskih narečij. Narodno govornico je treba zapisovati ne samo slovnično, ampak tudi fonetično, to je kolikor mogoče natančno z vsemi niansami izgovarjave.

— Fil. J. Kotnik.

0960

Poljska.

Świat Słowiański: V Krakovu izhaja že šesto leto slovanznanstvu posvečeni mesečnik „Świat Słowiański“. To je sedaj brez dvoma najvažnejši list te vrste in edini, ki razpravlja vsa slovanska vprašanja načelno in programatično. Urejuje ga vseučiliški profesor dr. Feliks Koneczny, ter je glasilo slovanskega kluba v Krakovu, čigar predsednik je znani profesor

SEDMOGRAŠKA NOŠA

dr. Marian Zdziechowski, podpredsednik pa Frančišek grof Potocki. Izhaja mesečno na štirih do petih polah velike 8°, prinaša članke, slovstveni pregled in ocene, pregled slovanskih časnikov in kroniko vseh slovanskih narodov; sotrudniki so mu najboljši učenjaki in veščaki v slovanskih zadevah, Poljaki in drugih slovanskih narodov.

Mnogo je že izhajalo slovanskih časopisov in revij. Tudi sedaj jih izhaja več. Imamo češki „Slovansky přehled“, srbski „Slovanski jug“ ter več ruskih. Toda navadno vsak tak časnik kmalu porabe ali pa